

діагностується як проміжний (тобто, між життям та смертю), а психологічний – безпорадність та глибокий відчай.

Література:

1. Безаров О. Т. Евтаназія в контексті медичної практики (за результатами соціологічного опитування, проведеного в м. Чернівці) / О. Т. Евтаназія // Буковинський медичний вісник. – 2005. – № 1. – С. 149-154.
2. Булеца С. Б. Право Фізичної особи на життя та здоров'я (порівняльно-правовий аспект). Монографія. – Ужгород: Ліра, 2006. – 172 с.
3. Бялик М. А. Хоспис: этический выбор // Медицинское право и этика. – 2002. – № 3. – С. 48-55.
4. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/page2>

Фесенко Ю.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка I курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Право дитини на життя та охорону здоров'я

Актуальність питання полягає в тому, що фундаментальне право на охорону здоров'я дітей виникає з основних потреб людини, щоб кожна особистість досягла найвищого рівня здоров'я, незалежно від статі, раси, національності, здібностей, релігії, політичних переконань або економічних чи соціальних умов.

Право на охорону здоров'я дітей розглядається, як «виключне» право, яке виходить за межі захисту від порушень, таких як обмеження доступу до медичної допомоги чи послуг. Здійснення права дитини на здоров'я також вимагає досяжності основних умов для здоров'я, таких як «безпечна питна вода та належні санітарні умови, адекватна та здорова їжа, належні умови проживання, безпечні умови праці та безпечне навколишнє середовище»[1].

Через те, що діти покладаються на дорослих у питаннях росту та розвитку, вони історично розглядалися як пасивні істоти, що вимагають «позитивного втручання в їх інтереси, аби забезпечити реалізацію їхніх прав». Відповідно, специфіка здійснення дитиною права на охорону здоров'я та надання медичної допомоги полягає у тому, що кожному праву дитини кореспондує відповідний обов'язок її батьків або осіб, які їх замінюють. Чинне законодавство України наділяє батьків правами і обов'язками стосовно дотримання права дитини на охорону здоров'я. Конституційні положення про необхідність турботи про дітей конкретизуються в Законі «Про охорону здоров'я»[6].

Це право доволі часто зазнає порушень самими ж виконавцями, наприклад, в таких випадках, як відмова батьків або осіб, які їх замінюють, від медичного втручання, яке може врятувати життя їх дитині. У цьому контексті немотивована відмова батьків від медичного втручання за умов, коли є загроза життю дитини, може бути підставою для обмеження батьківських прав або навіть їх позбавлення. Тому в даній ситуації, без урахування думки батьків, лікарі зобов'язані діяти в інтересах дитини. Дана позиція підтверджується положеннями ст. 43 вищезазначеного Закону[6].

У 2011 році у світі налічувалося 7,6 мільйона випадків смертей дітей до 5 років, з яких понад 70 відсотків від загальної кількості захворювань, це ті яким можна було запобігти[5]. Стаття 6 Конвенції про права дитини накладає на країни певні зобов'язання щодо «поліпшення допомоги матерям та новонародженим, зменшення рівня дитячої смертності, а також створення умов для забезпечення благополуччя всіх дітей молодшого віку в цей важливий період їхнього життя»[2].

Таким чином, право на охорону здоров'я є природним невідчужуваним особистим немайновим правом дитини, яке визнається та охороняється не лише національними законодавчими актами, а й актами міжнародного права. Однак воно є одним із найбільш порушуваних прав дитини. Тому актуальними залишаються подальші теоретичні дослідження, на підставі яких необхідно розробити відповідні пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства.

Література:

1. Ольховик Л. А. Особисті немайнові права дитини за цивільним законодавством України: дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Харківський національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2006. – 219 с.
2. Павловська Н. В. Теорія та практика захисту моральних благ цивільним законодавством України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. – Харків, 2002. – 212 с.
3. Пазенюк А. Конституційне право на охорону здоров'я: сучасний стан та перспективи розвитку // Право України. – 2010. – № 3. – С. 120–125.
4. Пунда О. О. Поняття та зміст права на здоров'я / О. О. Пунда // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – 2003. – № 3–4 (7–8). – С. 58–64.
5. http://medicallaw.org.ua/fileadmin/user_upload/PDF
6. <http://studies.in.ua/jurydychna-encyklopedija-simja/3392-prava-dtey.html>

Шкарупа А.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка I курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Міжнародне право на інформацію

Свобода інформації — поняття, що використовується для позначення групи прав і свобод, включаючи свободу вираження переконань (свобода слова), вільне функціонування засобів масової інформації (свобода друку), право суспільства на отримання від державних служб інформації, що має суспільне значення, свободу поширення інформації будь-яким законним способом.

Важливе місце в системі правового регулювання доступу громадян до публічної інформації посідають міжнародно-правові норми. Серед міжнародно-правових актів, які стосуються реалізації права громадян на інформацію, необхідно виокремити такі:

- Загальна декларація ООН прав людини;
- Конвенція про захист прав і основних свобод людини;
- Міжнародний пакт про громадянські і політичні права;
- Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Орхуська Конвенція);
- Окінавська хартія глобального інформаційного суспільства;
- Страсбурзька Конвенція про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру;
- Конвенція про кіберзлочинність;
- Рекомендація Ради Європи 1981 р. «Про право доступу до інформації, яка перебуває в розпорядженні органів державної влади».

Загальна декларація прав людини є основним загальноприйнятим документом проголошення прав людини, обов'язковим для виконання всіма країнами-учасницями як документ, що належить до прецедентного міжнародного права. Ст. 19 Декларації прав людини гарантує не тільки право на свободу вираження поглядів, а й право на доступ до інформації; це